

Albă ca Zăpada

Într-o iarnă frumoasă ca-n basme, când omătul imaculat și pufos îmbrăcase tot ținutul, o tânără regină ședea la fereastra castelului și broda. Și cum privea ea fulgii de nea și animăluțele care-i veneau la fereastră, deodată se înțepă într-un deget și câteva picături de sânge au căzut pe zăpada strălucitoare. Regina, cuprinsă de visare, își zise în gând: „Aș vrea ca pruncul pe care-l aștept să aibă părul negru ca abanosul acestei ferestre, pielea albă ca zăpada imaculată și buzele roșii ca sângele.“

Dorința i s-a împlinit și ea a născut o fetiță căreia i-a dat numele Albă-ca-Zăpada. Însă, din nefericire, la câteva zile de la naștere, regina muri și fetița rămase doar cu tatăl său.

Peste un timp, regele își luă altă soție, frumoasă dar foarte îngâmfată și invidioasă pe oricine arăta mai bine ca ea. În fiecare zi, noua regină își întreba oglinda fermecată:

— *Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Iar oglinda îi răspundea:

— *Frumoasă-mpărăteasă,
Tu ești cea mai frumoasă!*

Reginei îi creștea inima de bucurie, căci oglinda nu o mințise niciodată.

La moartea tatălui ei, Albă-ca-Zăpada era deja o tânără gingașă și atât de frumoasă, încât toate animalele pădurii veneau s-o admire.

Într-o dimineață, regina chestionă ca de obicei oglinda magică:

— *Oglindă fermecată, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară ?*

Oglinda i-a răspuns de îndată:

— *Regină, ești frumoasă ca roua de pe flori,
Dar Albă-ca-Zăpada te-ntrece de o mie de ori!*

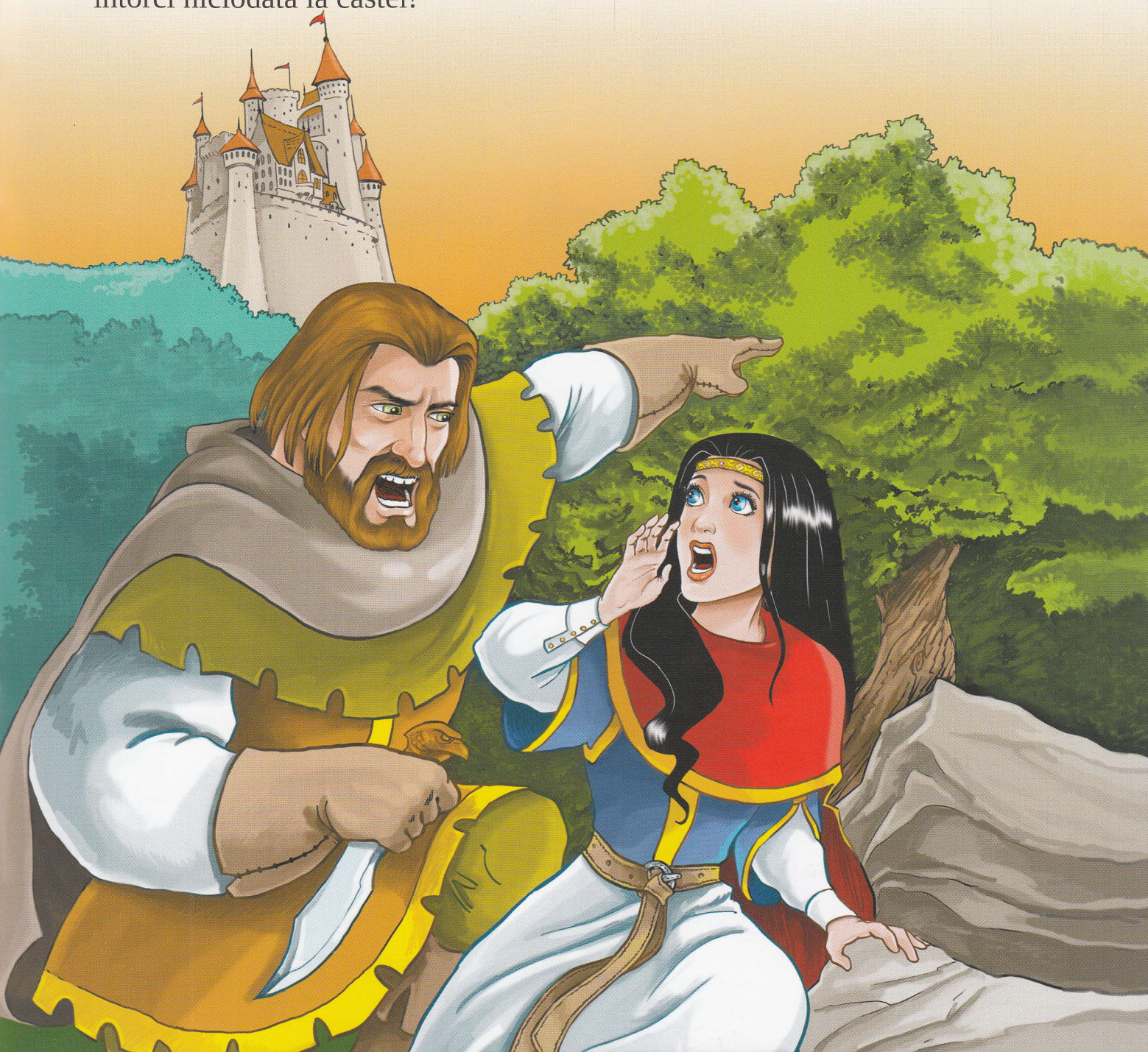
Un pumnal parcă străpunse inima reginei la auzul acestor vorbe!

Invidia și trufia i-au întunecat judecata și, fără să mai stea pe gânduri, chemă vânătorul palatului și-i porunci:

— Să duci această fată în codru și să faci în așa fel încât să nu mai vadă lumina zilelor. Iar ca dovadă că mi-ai ascultat porunca, să-mi aduci inima ei pe tavă!

Înfricoșat de răutatea reginei, vânătorul o luă pe Albă-ca-Zăpada și se adânci cu ea în pădure. Ajunși în inima pădurii, vânătorul, înduioșat de inocența și frumusețea fetei, îi spuse:

— Ascunde-te, Albă-ca-Zăpada! Regina te vrea moartă, să nu te mai întorci niciodată la castel!

Speriată, biata copilă începu să alerge, și alergă până la lăsarea întunericului. Dintr-o dată, a zărit o căsuță pitită între copaci. A bătut la ușă, dar, cum nimeni nu i-a deschis, a intrat timid în casă. Acolo a găsit o măsuță întinsă, șapte farfuriuțe cu mâncare, șapte pahărele și șapte pătuțuri aliniate lângă perete. Albă-ca-Zăpada a gustat puțin din fiecare farfuriuță, a băut puțin din fiecare pahărel și apoi, obosită, adormi.

